

[Elisabeth Bruun Olesen]

ligt oppefra. Det er det, socialdemokratiet står for.

(Kort bemærkning).

Ole Henriksen (SF):

Jeg synes, at fru Elisabeth Bruun Olesen i dette spørgsmål gør en flagstang indviklet. Nu kunne SF jo ikke få nogen tak, i hvert fald ikke i starten af det indlæg, vi hørte her, men man erklærede sig alligevel enig til sidst efter at have draget nogle konklusioner, som var de samme, som SF havde. Jeg går ud fra, at der ikke er nogen problemer, når vi engang læser referaterne grundigt igennem.

Vi er tilhængere af, at parterne selv skal forhandle. Vi er tilhængere af, at såfremt begge parter ønsker det, kan de tilkalde en kvalificeret mæglingsmand til at gå videre for at løse problemerne. Det er altså et tilbud til parterne, at de kan henvende sig for at få mægling. Andre funktioner skal en mæglingsinstitution efter vores opfattelse ikke have.

Jeg sagde også, at det for os sådan set er underordnet, om parterne selv bygger en sådan institution op eller der bliver lovgivet om, at en sådan skal der være til rådighed for arbejdsmarkedets parter. Det ser vi ret afslappet på.

Jeg tror altså, at det mest er enighed, der er om dette spørgsmål og de konklusioner, fru Elisabeth Bruun Olesen drog af sit eget indlæg.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Man må jo undres, når man hører, at det skulle være det nuværende LO. På det historiske møde, der foregik på Nørre Fælled den 5. maj 1872, indgik i den resolution, der blev vedtaget, et krav om, at der skulle være forligskommissioner. Inden der blev lavet en hovedaftale i 1877, indgik Typograf-Forbundet en sådan aftale. Som jeg før refererede, bakkede ved forligsmandslovens fremsættelse arbejdsmarkedet op bag den, altså lønmodtagersiden, hvorimod Dansk Arbejdsgiverforening kom med de indsigelser, jeg nævnte før. Det er i virkeligheden dens ærinde, VS går med dette forslag.

Derfor er jeg noget forundret over, at man kan henvise til 1872, hvor der overhovedet

ikke eksisterede et LO, og hvor det var arbejderne, som direkte var ude i disse slagsmål, der gjorde krav på denne institutionsform. Jeg mener, at den er meget vigtig, og jeg vil godt understrege, hvorfor den er vigtig.

Alle de indsigelser, der er rejst imod forligsmandsloven her i dag, også det, hr. Ole Henriksen sagde, er i virkeligheden rettet mod den måde, hvorpå folketinget og folketingets flertal handler med de resultater, der kommer ud af det, som forligsmanden har til opgave, nemlig at prøve på at forlige parterne. Det kan man dog ikke give denne lov skylden for, men de love, der vedtages herinde vedrørende overenskomsterne.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Bruun Olesen (VS):

Først vil jeg sige tak til hr. Ole Henriksen for, at vi alligevel er enige. Det var ikke helt til at finde ud af, da hr. Ole Henriksen kom med sit første indlæg, men det er jeg glad for.

Det er altid rart, hr. Ole Vagn Christensen, at blive belært historisk. Der er faktisk sket det, at siden 1872 er forligsmandens magt blevet større og større. Vi har set nogle regler, som er blevet værre og værre; det ved hr. Ole Vagn Christensen også. I dag er vi i en situation, hvor sammenkædningsreglerne bl.a. betyder, at et enkelt område stort set ikke kan bestemme over sig selv. Det tror jeg ikke at arbejderne i 1872 har tænkt på.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det, der skal siges, og det, der er rigtigt i det, fru Elisabeth Bruun Olesen trækker frem, er, at der er nogle sammenkædningsregler mellem hovedorganisationerne, men hvis man inden for hovedorganisationerne bliver enig om at støtte enkelte områder, kan det lade sig gøre at få selvstændige mæglingsforslag. Det står i forligsmandsloven, så der er i og for sig ikke noget forkert i, at det foregår på den måde. Det er, fordi man har vedtaget det i organisationerne og i hovedorganisationerne. Det vil sige, at hvis de bliver enige om at lave det om, så kan det ændres, også ifølge forligsmandsloven.

Formanden: